

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5547/2025
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“ Оџаци, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат из ..., ради накнаде штете у потрошачком спору, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 21/25 од 16.01.2025. године, на седници одржаној 17.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 21/25 од 16.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 21/25 од 16.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 21/25 од 16.01.2025. године, одбијена је жалба тужилаца, а жалба тужене делимично усвојена и одлука о трошковима поступка садржана у пресуди Основног суда у Сомбору П 3165/21 од 17.10.2024. године преиначена, тако што се туженој поред досуђених трошкова поступка досуђује још 9.000,00 динара на начин и под условима као из првостепене пресуде, а за остале одговоре на тужбу жалба се одбија, док се у преосталом делу у погледу главне ствари и непреиначеног дела одлуке о трошковима поступка наведена пресуда потврђује, а којом је одбијен тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да сваком тужиоцу понаособ на име неосновано наплаћене накнаде за одржавање водомера исплати по 4.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.08.2018. године до исплате. Ставом другим изреке одбијени су захтеви странака за надокнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим

што су предложили да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др.закон, у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име трошкова одржавања водомера у периоду од јула 2018.године до децембра 2020.године. Побијана одлука донета је применом члана 56. став 1. тада важеће Одлуке о комуналним делатностима Општине Озаци („Службени лист“ Општине Озаци бр.16/12...8/16), која је престала да важи 01.12.2020.године изменом те одлуке. Пресудом је утврђено да је тужбени захтев тужилаца неоснован с обзиром да је у спорном периоду постојао правни основ по коме је тужени вршио наплату предметне накнаде. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужилаца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези одредби члана 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 09.07.2021. године. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара, а спор је вођен по правилима спора мале вредности.

Тужиоци су обични супарничари па се вредност предмета спора (ради оцене дозвољености ревизије) цени према висини новчаног потраживања сваког од тужиоца засебно. Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се код овог потрошачког спора у погледу дозвољености ревизије на основу одредбе члана 488. став 1. ЗПП, има применити одредба члана 479. став 6. ЗПП, као у споровима мале вредности, којом је прописано да, против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда у делу одлуке о трошковима поступка није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић